SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 10 DECEMBER 1936

NA HET BEZOEK VAN SINTERKLAAS

Het vergeten presentje

De geschiedenis van een jongetje, dat zijn vader weken lang missen moest, maar eindelijk zijn Paps op een onverwacht moment weer terugkreeg

„Ik zag Bavelaar's hand van de regulateur glijden, waarna hij ineengedoken in het rechterhoekje ging zitten."

HET was een zwarte dag voor kleinen Tonnie Bavelaar, toen moeder het bericht kreeg, dat vader die dag niet thuis zou komen, omdat hij plotseling op de lokomotief onwel was geworden en onmiddellijk na aankomst van de trein met een zware longontsteking naar het ziekenhuis gebracht was.

In allerijl waren ze toen naar vader toegegaan, met tranen in de ogen van verdriet, zodat ze de gehele lange weg van hun woning naar het ziekenhuis als het ware een wazig floers voor ogen hadden.

Ze vonden vader met een hoogrode kleur van de koorts in een wit bed, ergens op een lange ziekenzaal.

Veel werd er niet gesproken tussen hun drieën, want dat was niet goed voor den zieke, had de verpleegster gezegd. En na een poosje ging Tonnie met zijn moeder weer huiswaarts, weer terug naar hun woning, die nu zo ongezellig en verlaten leek, nu vader voorlopig niet zou thuiskomen.

Tonnie kon maar niet begrijpen, hoe het mogelijk was, dat een grote, sterke man als vader zo opeens hulpeloos en heel erg ziek terneer kon liggen. Paps, die als machinist bij de spoorwegen zo'n zware lokomotief met een eindeloze rij spoorwagens erachter geheel naar zijn hand kon zetten!

Maar toen legde moeder hem uit, dat de arbeid op de stookplaat van een lokomotief, waar herhaaldelijk de vuurdeur onder de stoomketel opengaat, opdat de stoker weer verse kolen op het laaiende vuur gooien kan, een werk is, dat zowel den machinist als den stoker erg verhit. Vermoedelijk had Paps ergens aan een station even de stookplaat verlaten, om voor aan zijn „kar", zoals hij zijn lokomotief noemde, iets na te zien. Hij zou zich toen wel niet goed genoeg ingepakt hebben bij zijn hals en zich met het gure najaarsweer zo plotseling afgekoeld hebben, dat hij een zware kou had opgelopen, een heel erge kou, die grote mensen „longontsteking" noemen.

En Tonnie kreeg tot zijn schrik te horen, dat het nog wel weken duren kon, aleer zijn vader weer geheel beter zou zijn, en naar huis zou kunnen terugkeren.

Dat was erg!

Even later kwam Dries, Tonnie's oudere broer, thuis van de timmerwinkel, waar hij in de leer was, en met Dries trad ook van Krechten binnen, die nu al reeds sedert jaren als stoker bij machinist Bavelaar op de lokomotief stond. Stoker van Krechten, die op weg was naar Tonnie's moeder, om haar te vertellen, hoe alles gebeurd was, had Dries op straat ontmoet en hem het slechte nieuws onderweg reeds meegedeeld.

„Ik begrijp er niets van," zei van Krechten tot Tonnie's moeder, „Uw man was eerst heel gewoon, maar toen we Hartendorp juist voorbij waren, begon hij te klagen, dat hij 't zo koud had en hij rilde zo erg, dat ik 't ondanks het deinen en schudden van de lokomotief duidelijk zien kon. Nou, koud was 't helemaal niet waar we stonden, nee, integendeel, ik stond te zweten achter de vuurhaard. Ik zei nog tegen uw man, dat hij, zodra hij thuis kwam, maar direct onder de wol moest gaan; het zou hem wel doen opknappen. — We waren Bijkeren, de laatste stopplaats, juist voorbij en we „draaiden" zo'n tachtig kilometer per uur, toen ik Bavelaar's hand van de regulateur zag glijden, waarna uw man ineengedoken in het rechterhoekje ging zitten. „Dat loopt mis," dacht ik onmiddellijk en nadat ik snel mijn jasje had uitgetrokken en hem daarmee een beetje had toegedekt, nam ik zijn plaats aan de regulateur over. Dat laatste stuk tot hier was aanpakken voor me, want ik moest voortdurend ook nog het vuur onderhouden. Maar enfin, we zijn goed aangekomen en toen ik den stationschef verteld had, wat er gebeurd was, heeft die er onmiddellijk voor gezorgd, dat Bavelaar met een auto naar het ziekenhuis werd gebracht."

Van Krechten bleef nog een poosje praten, maar toen hij heen gegaan was, zaten een moeder en haar beide zoontjes elkander treurig aan te staren: wanneer vader Bavelaar beter werd, zou het heel lang duren, voordat hij weer thuis was....

* * *

ZES weken waren intussen verlopen, weken van spanning voor het gezin Bavelaar, maar gelukkig — de zorg om

het herstel van den zieke was zo zoetjes aan kleiner geworden: vader Bavelaar was al sedert enige tijd begonnen aardig op te knappen en zijn oude levenskracht terug te vinden.

Nu was het reeds de avond van de vijfde December, Sinterklaasavond, maar Tonnie leek het geen avond van pret en jool te zullen worden, al had moeder ook gezegd, dat de goede Sint beslist met zijn zwarten knecht even zou komen aanlopen, om te zien hoe haar jongen het maakte. En misschien, ja misschien zouden er voor hem dan ook nog een paar cadeautjes overschieten.

Cadeautjes! Wat gaf Tonnie nu om een Sinterklaasavond met cadeautjes maar zonder vader!

Wanneer de Sint straks kwam, zou Tonnie niet rustig en veilig op Paps' knie kunnen zitten, want moeder, die gisteren voor het eerst alleen naar het ziekenhuis was geweest, zodat hij toen zolang bij tante Ans moest blijven, was met de boodschap thuisgekomen, dat het nog niet zeker was, wanneer vader van den dokter weer naar huis mocht gaan.

En Tonnie voelde zich niets op zijn gemak bij de gedachte, dat hij straks tegenover den statigen, gebaarden Sint en diens roetzwarten knecht zou komen te staan, geheel alleen en zonder de beschermende aanwezigheid van vader!

Om half zeven ging Dries de deur uit, omdat hij nog een boodschap voor zijn baas moest doen, maar alvorens uit te gaan, zei hij nog lachend tot zijn kleine broertje:

„Als Sinterklaas soms mocht komen terwijl ik weg ben, doe hem dan namens mij de groeten, en zeg hem maar, dat ik het gehele jaar goed opgepast heb.... en of hij mijn cadeautjes maar zolang aan moeder wil geven."

Kleine Tonnie vond dat eigenlijk wel een beetje 'n rare boodschap, maar hij beloofde toch, dat hij 't doen zou, want hij hield veel van Dries, die al zo groot en flink en sterk was.

Nog geen kwartier later werd er bij de Bavelaars hard aan de voordeur gescheld en, nadat moeder even was gaan kijken, kwam ze weer terug in gezelschap van Sinterklaas en Pietermanknecht

Wat was Tonnie verlegen, toen de grote kindervriend op hem toegelopen kwam, om hem een hand te geven! Maar het ijs was al spoedig gebroken, toen de Sint hem op vriendelijke toon toesprak en zo goed met alles, wat er in het afgelopen jaar bij de familie Bavelaar voorgevallen was, op de hoogte bleek te zijn.

Het jongetje kleurde van verlegenheid en ook wel een beetje van trots, toen Sinterklaas hem prees, omdat hij steeds zoet geweest was en zijn ouders nooit verdriet had aangedaan.

„Piet!" beval de Sint ten slotte zijn zwarten knecht, die met rollende oogappels en blikkerendwitte tanden had staan toekijken, „Piet, geef jij dit aardige jongetje nu eens de cadeautjes, die ik voor hem uit Spanje heb meegebracht!"

Nu, toen kwam er wat los! Eerst een chocoladeletter, daarna een vliegmachine van marsepein, vervolgens een bouwdoos met echte bouwstenen en ten slotte — maar dat moest Pietermanknecht nog eerst even uit de gang gaan halen — een hobbelpaard van je welste!

Tonnie stond sprakeloos van verbazing en moeder moest haar jongen er even aan helpen herinneren, dat hij den Sint voor al die goede gaven ook netjes bedanken moest.

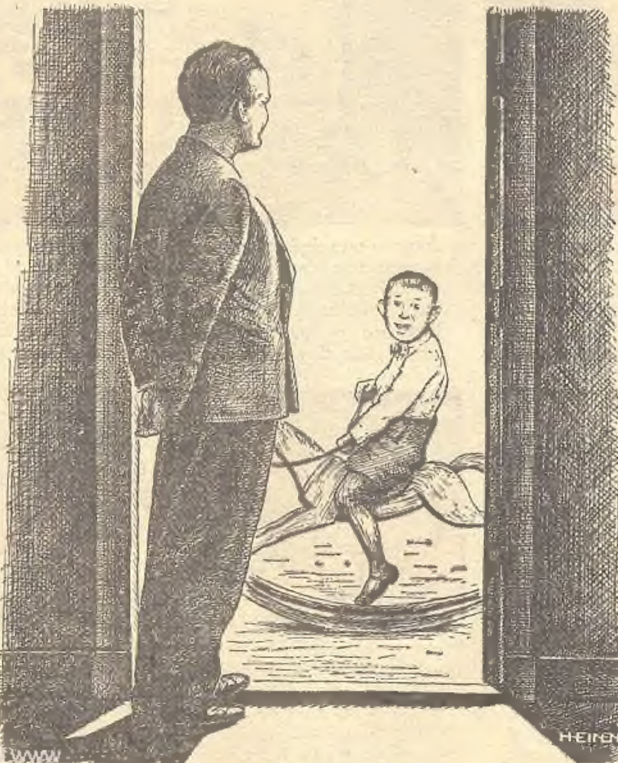
„Kom," sprak toen Sinterklaas, „nu moet ik weer eens een huis verder gaan, want ik heb vanavond nog zoveel te doen, dat ik onmogelijk langer blijven kan. Tonnie, geef me de vijf en beloof me ook in het volgende jaar steeds een lieve jongen te zullen blijven!"

Zo namen ze toen afscheid van elkaar, de grote kindervriend en de kleine Tonnie, maar toen de Sint reeds in de deuropening van de kamer stond, hoorde Tonnie hem tot Pietermanknecht zeggen:

„Wel drommels, Piet, we hebben nog vergeten, Tonnie dat ene presentje te geven. Ga jij het nog even voor hem halen, dan ga ik al vast maar naar de mensen hiernaast."

„Krijg ik nog meer?" dacht Tonnie even, maar toen zag hij zijn mooie hobbelpaard staan en in een wip was hij daarop geklommen, om er een flinke rit mee te gaan maken. Al rijdend op zijn steigerend paard, bestond al het andere al dra niet meer voor den kleinen jongen. Dat hij vergeten had die boodschap van broer Dries aan den Sint over te brengen, besefte hij niet. Ja, zelfs dat vader op deze Sinterklaasavond niet thuis was, hij dacht er niet meer aan.

Tonnie's nieuwe paard steigerde en galoppeerde maar dat het een aard had, tot.... de kleine ruiter bij

„Het vergeten presentje van Sinterklaas!" zei vader lachend.

(Vervolg blz. 7)

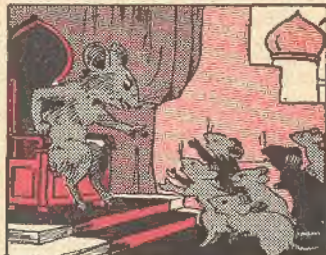
KOEN EN ZIJN KAT

„Dat is wonderbaarlijk!" riep de sultan uit. „Laat onmiddellijk de gevangenen in vrijheid stellen! Nu zij met hun kat zulke grote dingen blijken te kunnen verrichten, zullen ze mijn gasten zijn zo lang ze willen!"

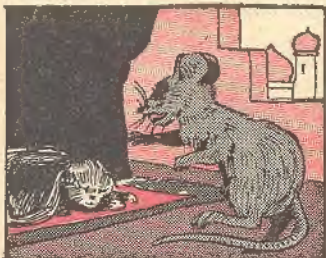
Daarna wendde de sultan zich tot Koen en sprak: „Als je hier wilt blijven en mijn gehele rijk van de ratten bevrijdt, zal ik je meer dan vorstelijk belonen!" De jongen nam dat aanbod onmiddellijk gretig aan.

Koen's kat hield danig onder de ratten huis en deed het opruimingswerk zo grondig, dat de ratten klagend voor hun koning verschenen en hem op droeve toon meedeelden, hoe ze door de kat vervolgd werden.

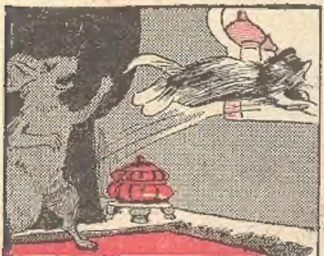
„Zo, dan zal ik zelf in hoogsteigen persoon die kat eens gaan opzoeken, om voorgoed met dat monster af te rekenen!" siste de rattenkoning, toen hij zag, dat zijn onderdanen te bang waren om te vechten.

Intussen was de kat doodmoe geworden van de rattenjacht, en het dier zat ergens rustig te slapen. Toen verscheen plotseling de rattenkoning, die nu veel groter en sterker was dan welke kat ook.

Maar de goede fee, die Koen en zijn kat al eerder in bescherming genomen had, daagde gelukkig op dat ogenblik op. Onmiddellijk raakte ze de kat met haar toverstaf aan, zodat het dier wakker werd.

Het begreep direct, dat het zich thans niet met den rattenkoning kon meten, en daarom koos het 't hazenpad. Met een ferme sprong vloog de kat het openstaande venster uit naar buiten.

„Je vlucht nu wel, maar ik zit je achterna!" riep de rattenkoning, terwijl hij zo hard hij kon achter zijn doodsvijand aanrende. Doch buiten stond voor het venster een grote ton, met 't deksel er naast.

De kat was behendig over die ton heengesprongen, maar de rattenkoning berekende zijn sprong niet goed en.... kwam in de openstaande ton terecht. Wat moest de goede fee daarom lachen!

HET MEISJE OP DE AUTOPED

MEISJES, zullen we deze week eens een feestelijke aankleedplaat onderhanden nemen? Vooruit dan maar en haal eerst even je kleurkrijtjes of je waterverfdoos en bovendien — als je de plaat heel stevig wilt maken — een stuk wit karton, een gompot en een schaar.

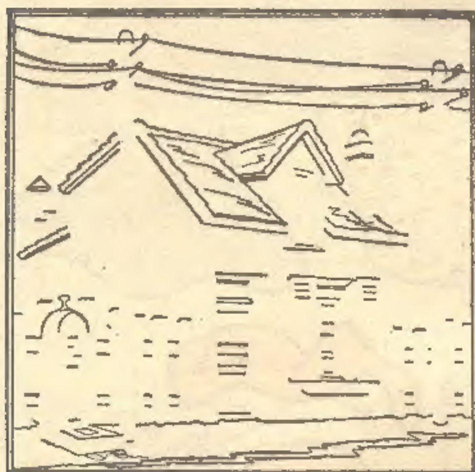
We gaan dan het meisje op de autoped eens behoorlijk in haar plunje zetten, want ze vertoont zich thans toch waarlijk niet in een voor autoped-rijden geschikt toiletje. Daar moet noodzakelijk verandering in komen en dus zullen we haar om beurten een van haar vijf costuums

(Vervolg blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

VOOR KNAPPE TEKENAARS

HIER zie je een tekening, waaraan alle verticale — dat wil zeggen: loodrecht lopende — lijnen en lijntjes ontbreken.

Als je tot de knappe tekenaars of tekenaarsters behoort, zal het je wel niet moeilijk vallen, in het plaatje even vlug alle ontbrekende loodrechte lijntjes in te vullen en zodoende de tekening af te maken. Vergelijk haar dan maar eens met de oplossing in ons volgend nummer; dan kun je zien, of je het zaakje goed opgelost had.

DE TIMMERMAN IN NOOD

TIMMERMAN Ziegezagen zat min of meer in de penarie, omdat hij zojuist 'n zonderlingen klant bij zich kreeg, die hem een langwerpige plank kwam brengen, waarvan een vierkant gemaakt moest worden.

De plank was door potloodlijntjes in een vierkant en vier driehoeken verdeeld en nu wilde de opdrachtgever, dat timmerman Ziegezagen de plank langs die potloodlijnen eerst in 5 stukken zaagde, om vervolgens weer die vijf stukken tot een zuiver vierkant aaneen te voegen.

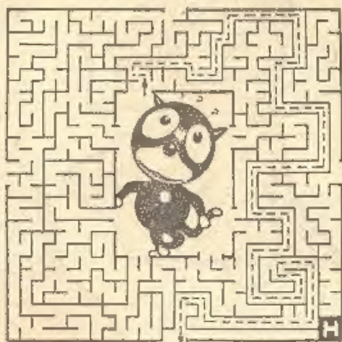
Onze vriend Ziegezagen, die een ouwe vakman is, deed tegenover zijn klant, alsof hij dat karweitje wel even in orde zou maken. Maar toen de bezoeker weg was, stond de brave timmerman toch wel even beduusd te kijken, omdat hij er waarlijk geen weg mee bleek te weten.

Wie helpt timmerman Ziegezagen even? Je behoeft alleen de plank bovenaan uit te knippen, dan met de schaar in de vijf stukken te verdelen en vervolgens de stukken tot een zuiver vierkant aaneen te passen. Dat is alles!

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

MOORTJE ZIT IN DE KLEM

De stippellijn geeft de weg aan, die Moortje volgen moest, om buiten de doolhof te geraken.

PLAATSNAMEN-REBUS

De verborgen plaatsnaam luidde:

Edinburg (ED in burg).

VERBORGEN NAMEN VAN LANDEN

1. Frankrijk.
2. Roemenië.
3. Chili.
4. Achter-Indië.
5. Perzië.
6. Ierland.
7. Peru.
8. Japan.
9. Oostenrijk.
10. Tonkin.

PLAATSNAMEN-REBUS

DEZE rebus houdt de naam van een plaats in Vlaanderen in. Zie je kans, de getekende plaatsnaam zonder hulp van anderen te ontcijferen? De oplossing vind je de volgende week te dezer plaatse; vergelijk die dan maar eens met je eigen uitkomst.

HET MEISJE OP DE AUTOPED

(Vervolg van blz. 5)

aantrekken en haar daar dan meteen het bijpassende hoofddeksel bij opzetten.

Om te beginnen nemen we ons groene kleurpotlood of wat groene waterverf en maken alle met een klein kruisje aangegeven vakjes achter het meisje mooi groen, zoals het gras en de struiken in een park dat behoren te zijn.

Nu moet je even overleggen, of je de plaat na het gebruik nog bewaren wilt; want als dat het geval is, moet je de hele bladzijde eerst op een stuk stevig wit karton plakken en hem dan onder een stapel boeken goed vlak laten droog worden.

Als je maar één keer met het meisje op de autoped spelen wilt, is het opplakken niet absoluut noodzakelijk.

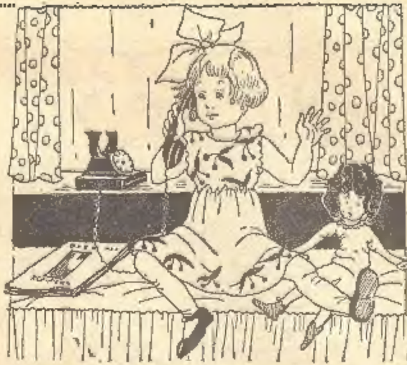
Vervolgens knippen we de hoofdfiguur, de vijf costuums, de shawl en de drie mutsen netjes uit en zorgen er daarbij voor, dat we er overal de witte lipjes aan laten zitten.

Links en rechts onder aan de hoofdfiguur buigen we de uiteinden langs de stippellijn naar achteren, zodat het meisje rechtop kan staan.

De witte lipjes aan de kledingstukken buigen we helemaal naar achteren, waarna we de kleren aan die lipjes over het meisje heen hangen kunnen.

Model 1 laat zien, hoe de achterzijde van de figuur er dan uitziet. De shawl wordt het meisje om de hals gehangen, gelijk model 2, dat eveneens een achteraanzicht is, aantoont.

Nu is alles voor het gebruik gereed en kun je het sportieve meisje naar hartelust van kleding laten verwisselen. Het spelletje zal je vast en zeker wondergoed bevallen.

HET TELEFOONTJE

Ik kreeg voor mijn verjaardag
Een speelgoed-telefoontje.
Dat was een leuk geschenk
Van mijn klein neefje Toontje.

Nu ga ik om het uur
Mijn grootmama opbellen,
Want altijd heb ik haar
Zo héél veel te vertellen.

Ik telefoneer voor moes
Ook even naar den slager.
'k Bestel dan vet en vlees,
Het laatste mooi en mager.

En bij den kruidenier
'n Pond koffie, liefst gemalen.
Maar daar 'k een koekje krijg,
Ga 'k zelf de koffie halen.

M'n telefoontje gaat
Per dag wel honderd keren,
Ik heb het vrees'lijk druk
Met al dat telefoneren.

Maar 't liefste wat ik doe,
Dat zal 'k je nu vertellen.
Dat is, als ik van mams
M'n pappie op mag bellen.

Die roept dan: „Ja hallo —
Ben jij het zelf, zeg, zusje?
Hou dan je wang maar op...."
En dan — geeft pa een kusje.

ANNIE DE HOOG-NOOY

HET VERGETEN PRESENTJE

(Vervolg van bladzijde 3)

toeval even terzijde keek naar de kamerdeur, die opeens open bleek te staan. En zie, in de deuropening stond....

„Het vergeten presentje van Sinterklaas!" zei vader Bavelaar, toen hij lachend zijn kleinen jongen, die met een kreet van vreugde op hem afgestormd kwam, opnam om hem een paar klinkende zoenen te geven.

Wat was dat een heerlijke Sint-Nicolaasverrassing voor den kleinen baas, die onmiddellijk op vaders knie zat en opgewonden de gebeurtenissen van de avond begon te vertellen!

En even later kwam ook Dries van zijn boodschap thuis en toen had er weer een hartelijke begroeting tussen een vader en een zoon plaats.

Het werd een heerlijke Sinterklaasavond bij de Bavelaars, die nu weer met hun vieren bijeen waren, zo heerlijk, dat Tonnie pas om bij tienen naar bed ging.

En toen hij allen een nachtzoen had gegeven, zag Tonnie nog even naar het van geluk stralend gezicht van zijn groten broer Dries, en hij dacht bij zichzelf: „Die Dries is zo blij, dat vader weer thuis is, dat zijn gezicht glimt, alsof het pas heel erg gewassen is!"

H. H.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN MOOI SUCCESJE.

